

ВЕНЕЦИАНСКАТА НЕВЕСТА.

ПОВЕСТЬ
отъ п. х

ПРЕВЕДЕНА ОТЪ НЪМСКИ.

(Продължение).

Много тъжно прекарваша минутите въ Палата Графити, поинчтъ часове. Отъ една страна Графити наклоние се разтукнало и стапта си наясно нататък и по нйвои пакт се спираше предъ обрантъ, които вихаха на стени, на прѣдвѣстията си, като да ги воеше да то забавятъ отъ тази бѣда; отъ друга страна Бианка се безполезно за замисляването на Юлиа, койтъ и се обляна още тази вечеръ да се върна. Набгзаватъ и онадне отъ минута на минута се повече и повече. Сѣмна се, и слышнѣо намери младото момиче въ венецитъ и дрѣхи да сѣди на капането си. Очнтъ и не минаха нито една минута да засахт, нито пѣтъ скръбие и се усепок. Старата Юдита, която вѣше при нея и я водеше да си полезие, но това бѣше на путо. Старта стара жена знаеше и друго нѣщо: тя и подаде да си пийне малко водца за да се пораскъи, но това нѣщо бѣше друго — да я пресни по скоро.

Точно на опредѣленъ часъ се яви Пиетро Моло съ младия момък. Стара графити се оинта още единъ пакт да понови сарафинтъ да го почнае още малко и рѣчи младото момиче бие се съгласило вече да почнае, защото те бѣше видѣло още и момъка. — Но Пиетро Моло не се угодливо никакъ и настоявателно на хумата си.

Плавно бѣше станало, когато Бианка се събуди отъ съвъ и подиръ малко вѣзше въ стапта и графѣтъ съ сарафина и винутъ му. „Любезна ми дщерице“, промуча графѣтъ на сарафето, „азъ те предвѣстихъ вече, за какво съ дошли есна тѣва господа. Пиетро Моло и негова вину Керония.“ Момъка треперене и тръкна и пообла по чѣлото и тѣло. Подгѣлтъ и се вторачи, очнтъ станаха по голѣми и твърдъ плахо за да се вгледта. Тя се подигна полетката отъ жѣстото си и уснѣтъ и се жардѣа само бѣзъ да провнескъ нито една сръчка; навнекъся я проинаа единъ студень потъ по чѣлото тѣло, както като вътрѣтъ иѣе по нивата. Тя си турѣ крачка на гърбѣтъ и вивака вилекъ; носѣ въ повърна назадъ и падна на жѣстото си. Скоро доидѣа слугѣтъ да и помогнатъ. Ивана и трепене радѣтъ и я подупава по хубавото чело; но старата Юдита разбра дръхѣтъ и я търесе жѣстото дѣто си бѣше турѣла рѣката; такъ намери една черна цюпка, заобичаена съ едно черено трикъде. Въ същата минута се дръгна назадъ и вивака: „Чумата, Чумата!“ Тази странна дума харѣвъ въ сѣдѣта мнута венчки, които бѣха вѣтъри. Графѣтъ бѣше пѣрвий, който навнекъся доиде на себе си. Той се наведи надъ момчето, и погледна на жѣстото, което еснѣе Юдита. „О! увино Божо“, вивака той, „чумата, чумата, наместна ти камава, вивака.“ Той се заравни и рука си съ слѣпа да плъра. Той цѣдуваше момчето по тошнѣтъ му устни и носѣтъ се виврава и грохо вивака; видѣте ил, видѣте ил, благородна невѣста исамъ Г-нъ Моло, благородна мома търсени, младо момче, ето ни я. Можеш ли тѣное око по хубаво да поседва? дѣвои рѣката на умарѣвацѣта! една мѣртва невѣста! Исака дѣто да осѣднѣствѣи, правдѣта си!“ Младия момъкъ прѣвѣтѣа напредъ, като да исаме да увидѣа рѣката на пренесеното момиче, но стария Моло го зловѣ на рѣка и му вивака: „постой кое дѣте! Дудо ли си? Да не си прѣвнѣтъ нито една крачка напредъ, ако некъса да живѣеш. Какво ли търсишъ да стоешъ още тѣка? Хайде да си отидѣхъ.“ И тѣтъ стария сарафинъ введе винутъ си възъ къща на възъ.

И наистина, чумата въ онава време се бѣше повиваля у градѣтъ Венеция и трѣмисѣе дѣто дѣ найдене. Тя грабеше и младо и старо, както прѣвнѣтъа бувѣи порой заличва венчко

отъ полето — до двадесѣтъ хиляди души грабана тази странна болестъ отъ езеро-подобни градъ Венеция.

XIV.

Три дни се намнаха отъ като Бианка Морозина бѣше болна. Въ стапта на една много широка кѣща, въ кварталѣтъ Св. Варнава, лежеше единъ младъ момъкъ много болѣтъ. Една стара жена стоеше до него да го нази да сии. Найсетѣ се събуди засащана и си отвори очнтъ и питаше колко е часа сега, добра майко?“ — „Вечеръ стана вече. Камбаната бѣ вече.“ — „О, тогава сътъ спазъ много време и се усѣдѣа сега по добръ.“ — „Господъ да благослови съвѣтътъ твоя.“ Вивака старата жена, дѣкарѣтъ казанше, тресеката ите е прѣвнѣла и ако се събудише всѣка опасность е прѣвнѣла. О, добрий господине, казанше тя, въ шесте да се отоглѣ вѣрѣна, ако само узрѣдѣ да е бѣлъ малко по дълбоко, ите се щелъ да те игубѣни за всѣкото, познавае ли въ прѣвнѣтъка, койтъ въ удирѣ?“ — „Азъ не знамъ нито повече, добра жено, осмѣтъ това, че когато се враждатъ отъ Маестре и папѣкотъ нѣвъ вранѣтата, единъ макиранъ чѣловѣкъ ќе удари възъ отагѣтъ се единъ ножъ въ гърба. Азъ падахъ на земота и не можахъ отъ тогава вину — до сега тѣка въ тази стапа, до дѣто се събудихъ.“ — „Да да, ви прѣвнѣрѣте; да добра честъ се навѣрѣа жо Антоанъ у дома, който, като въ видѣта да заките на земота погналъ въ кърѣн, отидѣ та ви вивака и ви пренесе тѣка; и като зѣна, кои стѣ, затѣка се да доведе на нѣи способна хирурѣтъ у Венеция.“ — „Да, да, азъ ви благодаря много, като на една майка; но кажежъ ми какво чѣкъ ново въ папѣтъ?“ — „Азъ колѣкъ тѣкъ, но не извѣрѣхъ, нѣщо — знамѣкъ всѣкоше нѣче отагѣтъ на портѣта!“ — „Що се е случило, колѣтъ се обадѣи си скоро“, вивака Юлиа-Полани, „за какъкъ знакъ, турѣте?“ — „Ахъ, господине, знамѣкъ, когото капанѣнтѣа отбѣди. Чумата е въ кѣщѣ. Тя е вече отъ три дни въ градѣтъ.“ — „Тогава, азъ нѣма да стоимъ“, вивака Юлиа, като се поспѣе отъ първото упдаване. Старата жена се жѣмене на правано да го откъони отъ намѣренѣото му: но то постоянностване, и исаме сина ил и го подкрѣпѣ въ пакт. Една по нѣше Ивана набгзавла, да го търси, той стана горѣ и прѣди да се виврне, него то ижаме вече въ стапта.

Венецитѣа хилядина подѣвѣтѣа възъхъ. Много много и той се осѣдише сега по добръ, но странната мисль, че Бианка ще бѣде хубава чумата, не го спѣрѣше на едно жѣто, додѣ не видѣтъ той самъ съ очнтъ си жѣо се е случило. Пощѣ бѣше станало вече тѣсно и като си иднѣна главѣта та погледна на горѣ, дѣ се мерѣше съвнѣтна отъ единъ прозорѣкъ на една кѣща на сръвѣната страна, — то го смѣти много. Той прочете надписѣа, когото съгледѣа на тази кѣща и прочу: „Qui si ryo consulte un astrologo fante il rano sekonfo“. Юлиевото око гледаше тош надписѣа му се стурѣна, като че се обрѣца нѣкой пакт него. Чумата въ онава време се случане — както виврѣха хората — само отъ нѣкое Божие милосрдѣе и който бѣше въ състояние да истѣкува Божията воля, него, който прѣвнѣтка като съвнѣтъ и всѣкой отиваше при него да се съвѣтува. Юлиа не се замая много, затѣка се тѣкъ по близо, несамъ се горѣ въ кѣщѣ и ноторна на вратѣта. Тя се отвори отъ едно вѣраче, което си подложѣ рѣката да му дадѣтъ бакишка; Юлиа се уклѣи рапо у стапта на Астролога. Стапта бѣше освѣтена отъ едно кандѣлѣ, което висеше на тавана, бѣвекнаше единъ синъ пламѣкъ въ чамѣта и отъ него вѣднѣше една ловава южкорогѣа мерѣна. По стенитъ вихеа колѣе отъ ранѣи животѣи, които показѣва въ чудесни образѣи снѣтата по снѣтата и по жѣта. Снѣнѣтъ бѣха описанѣ си разни животѣи, ижаме водѣкъкъ, папанѣтъи таблица дѣ вилѣа други астрологически диаграмѣи. На сръвѣта стапта ижаме една маса, покрѣта съ черное; снѣвнѣната не достигае много до нея, а повече осѣвѣлявашъ единъ чѣловѣкъ, до който ижаме единъ голѣмъ орѣлъ. На чамѣта ижаме единъ маресѣнски апаратъ, азѣкъ когото се намѣраше Астрологѣтъ, обѣвнѣвъ въ една дѣлга широка копирѣна черна дрѣка, когото

отрѣдѣ ижаме азѣкъ атлѣкъ; на главѣта си ижаме единъ висѣтъ кѣкъкъ и държеше въ рѣка една бѣла нѣтѣрѣа. Долициѣта на кандѣлѣото бѣше тѣтъ построено, щото лидето му стоеше всѣкога въ снѣка. Предъ Астролога лежаша дѣветъ книги, въ който тѣ бѣше се азѣбѣтъ да чѣте, бѣзъ да доидѣтъ, глѣде да видѣтъ кой кѣкъ. Найсетѣ си дѣнѣа главною глашѣа чѣвекѣна Астролога не се обезпокои никакъ, а се обрѣра съвѣтъ весело и промуча съ единъ натрѣмѣтъ гласъ: „Господине Полани, ти си довелъ вече, и азъ те очакѣвахъ, вече отоглѣ!“ Младия момъкъ се вѣрѣци, като се видѣ у познѣта кѣща, дѣто той мислеше да не го познѣватъ никакъ. „Отъ дѣ не познѣватъ тѣ?“ попита той. „Вѣврѣно не ѣе ще сме се вгледѣли нѣкога.“ — „На всѣкошѣето око щѣе не познѣно, ти идешъ да се допитѣашъ до мене за съвѣтъ. За тебе ли ще бѣде кой да другѣто?“ — „Делането ми е да се научѣа точно за снѣтата на друго едно Божие съдѣсто!“ — „Можешъ ли ми обадѣи на колѣко годѣно е ти дори въ кой кѣщѣ и часъ е тѣ родена?“ — „Тѣ“, вивака Юлиа смутѣвъ, „азъ не ти рекохъ, чѣ некъаъ да узная една жѣна?“ — „Мазѣръ и дѣ не ми обадѣи, но работѣна си е тѣтъ. Можешъ ли ми отговори за какѣвото те питашъ?“ — „Момъкъ, отговори Юлиа и обадѣи годѣта. „Азъ знамъ и дѣнѣтъ и чѣстъ, азѣшто я чувахъ често да говорѣа за рождѣнието си и то бѣло тогава, когато камбанѣтъ отъ червѣта Св. Марко предвѣстихъ Азѣлѣкъ Новата Годѣна.“ — „Добро“, отговори Астрологѣтъ, „когато сѣтъ тѣе отъ койторѣко.“ Той се хоросѣа съ неговѣтъ дванаестѣ трикъдѣнѣти и почна да ги нарѣдѣа. Найсетѣ като вѣрѣне нѣколко пактѣ три ангѣла на самъ на тѣкакъ и се убѣри око на нѣкой голѣмъ кѣкъ, захана полетката; тѣ е болѣа, жѣкъ много, не тѣтъ малко, и очане. Младий чѣвѣкъ, не сме съвѣтъ и прѣвнѣтънѣтъ на самата прѣрѣда и ижаме новѣлѣтѣи. Ние тѣдуваме само ижамѣтъ на звѣдѣтъ. Чѣкъ сека какѣкъ тѣ говорѣтъ, когато ги поивахъ. Родѣло се едно момиче въ зѣтъ часъ и знакъ на планетѣтъ — една неплѣтка болестъ е я хлѣващъ въ тази минутѣ. Прѣди око сълицѣто турѣ да изгѣрѣ, тѣе ужѣре — тѣе не жѣрѣво съвѣсто!“ — Юлиа не жѣрѣе вече да се дѣрѣки на кратѣта си, той трепереше туку шѣ не падѣа, ако не се спуснѣа Астрологѣтъ въ минутѣта да го зловѣ въ радѣтъ си. Той се затѣка завѣсѣка та доведе една теупѣно и му кѣпѣа въ уста нѣколко кѣкъ. Цѣрътъ го направи да се пренесе, но въ минутѣта нѣкъкъ доиде на себе си. Сега чѣкъ дозна Юлиа нѣкъкъ бѣше тоби Астрологѣтъ! — съвнѣштѣа отъ кандѣлѣото падѣа на чѣлѣто и Юлиа дозна въ страннѣтъ му очѣи Вартѣрѣкъ.

Младия момъкъ се намери тутѣкъ на улѣцѣта предъ кѣщѣта на Астролога, бѣзъ да знае какъ. Той се развѣрѣа безпоено. „Не е възможѣтъ“, жѣрѣхрѣсе си той, да се борѣа противъ снѣбата си. Като е тѣтъ, азъ исамъ да се намери на крайнѣя частъ при нея, — азъ некъаъ да съвнѣтъ нѣдѣта комѣдѣа, когато ти успѣра, — азъ некъаъ прѣвъ пустѣтъ и тѣмѣи ноциѣи улѣцѣи, до дѣто найсетѣ стѣгна до снѣнѣтъ на папѣтъя на Полани. Ето чѣ и портѣта се отвари и нѣвъ нея папѣтъя двама жѣкъ въ рѣка съ снѣвѣи и съ едно носѣио, въ който лежеше едно тѣло, обавѣно съ бѣлѣ толѣгѣната. „Скоро“, казанше единия чѣловѣкъ, азъ чѣхъ да дръна на жѣта — една ли не возѣкъ да стигнѣтъ на времѣ.“ Старѣи вивака Юлиа и се хвѣрѣа като азѣкъ подирѣ нѣкъкъ да се хвѣрѣи въ носѣито, но тѣтъ азѣкъ дѣкъа и по отлагѣна на азѣкъ: „дудъ ли си ти брѣ момче, или си се навѣрѣтъ на жѣвѣтътъ си? Ти е укорѣла отъ чѣвѣта. О Божѣ“, прибѣа отъ комѣто видѣтъ си снѣна лицѣта на чѣловѣка осѣвнѣно жѣкъ когото се бѣше обрѣвнѣлъ. „Ахъ, ви ли сте жѣвѣнѣтъи господине?“

До като бѣше Юлиа възъ на улѣцѣта и прѣвнѣла въ радѣтъ на слугѣнѣта, въ папѣтъя вѣрѣтъ бѣше вече тѣмѣна, дълбока жалостъ, азѣшто не прѣди много вивеаща жѣрѣвна и смѣрѣтъа бѣше око на прага на вратѣта. Горѣ по бакиѣна се рѣхождеше единъ чѣловѣкъ, но еднакъ